

Sygn. akt II UK 144/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarżący wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 13 listopada 2012 r. Zarzucono naruszenie art. 379 pkt 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 6 k.c., art. 1030 k.c. i art. 1031 § 2 k.c.

W ocenie skarżącego skargą jest oczywiście uzasadniona. „Nadto w sprawie zachodzi konieczność wykładni przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie ponoszenia odpowiedzialności przez spadkobiercę za zaległe zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza, która budzi w świetle zaistniałego stanu faktycznego poważne wątpliwości. Przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania będzie zatem w sposób oczywisty służyło rozwojowi i poprawie stosowania prawa. Zdaniem skarżącego nie budzi więc wątpliwości, że rozstrzygnięcie zagadnienia

prawnego wskazanego w treści niniejszej skargi ma dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie, na ponadto przyczyni się do rozwoju prawa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził trafnie, że odwołujący, gdy możliwe było złożenie oświadczenia o formie przyjęcia spadku należał do grupy spadkobierców wymienionych w art. 1015 § 2 k.c., a zatem brak oświadczenia powodował przyjęcie spadku z dobrodziejstwem inwentarza. Wobec powyższego M. K. jako spadkobierca ponosił odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku (art. 1031 § 2 zd. 1 k.c.). Jako dłużnik osobisty odpowiada całym swoim majątkiem, ale z jej ograniczeniem do wysokości stanu czynnego spadku. Trafnie zatem stwierdził Sąd I instancji, że twierdzenia odwołującego o możliwości egzekwowania długów przez ZUS wyłącznie z poszczególnych elementów przyjętego spadku (wskazanych w inwentarzu), są błędne i nie mają oparcia w przepisach. ZUS jako wierzyciel spadkodawcy po przejęciu po nim spadku z dobrodziejstwem inwentarza może egzekwować z majątku osobistego spadkobiercy, z ograniczeniem do wysokości stanu czynnego spadku. W tym zakresie trafna była zaskarżona decyzja ZUS, który ograniczył swoje roszczenia względem M. K. do wysokości stanu czynnego spadku.

Wobec powyższego, nie sposób uznać, że skarga kasacyjną jest oczywiście uzasadniona.

Skarga nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22). Dotyczy to w szczególności sformułowanych przez skarżącego rzekomego zagadnienia prawnego. Zagadnienie prawne to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego

lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie przede wszystkim konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawieniu argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (por. postanowienia SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004, nr 9, poz. 158 oraz z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, poz. 51).

W zakresie podnoszonej nieważności postępowania, do której odniósł się Sąd Apelacyjny, wystarczy przytoczyć ocenę z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Bezzasadny jest całkowicie zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.) w zakresie braku możliwości występowania Oddziału ZUS w postępowaniu sądowym. Dyrektor Oddziału ZUS jest osobą uprawnioną do działania w imieniu organu rentowego. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zdolność sądową i procesową mają, zgodnie z art. 460 § 1 in fine k.p.c., organy rentowe, przez które rozumie się między innymi jednostki organizacyjne ZUS określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, właściwe do wydawania decyzji w sprawach świadczeń (art. 476 § 4 pkt 1 k.p.c.). Jednostkami tymi są terenowe jednostki organizacyjne ZUS stanowiące jego oddziały (§ 8 ust. 1 i § 10 ust. 1 statutu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie nadania statutu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 18, poz. 93).

Z tego względu, orzeczono jak w sentencji.